Stelian Juganu

AUTOBIOGRAFIA

Vise împlinite

Presa Universitară Clujeană

Stelian Juganu

Autobiografia

Vise împlinite

Stelian Juganu

Autobiografia

Vise împlinite

Presa Universitară Clujeană

2017

ISBN 978-606-37-0260-0

© 2017 Autorul volumului. Toate drepturile rezervate. Reproducerea integrală sau parțială a textului, prin orice mijloace, fără acordul autorului, este interzisă și se pedepsește conform legii.

www.stelianjuganu.ro

Universitatea Babeș-Bolyai
Presa Universitară Clujeană
Director: Codruța Săcelean
Str. Hasdeu nr. 51
400371 Cluj-Napoca, România
Tel./fax: (+40)-264-597.401
E-mail: editura@editura.ubbcluj.ro
http://www.editura.ubbcluj.ro/

Cuprins

Mulțumiri 7

Prefață 15

Capitolul I. Copilăria 21

Capitolul II. Încercând să schimb lumea 59

Capitolul III. Vise împlinite 97

Capitolul IV. La final,
privind înapoi fără regrete 131

Capitolul V. Oameni speciali 141

Postfață 151

Prefață

Dincolo de Vise Împlinite...

Acum, când scriu aceste rânduri, sunt la acea fază a existenţei mele în care am reuşit să înţeleg mai bine cât de mult înseamnă, de fapt, privilegiul de a fi putut să întâlnesc pe Calea Vieţii oameni aparte care excelează în Arta de a Dărui, în modul cel mai altruist posibil. Aparent, nu este nimic spectaculos în aceasta, mai ales că trăim într-o lume în care, adesea, superficialitatea, minciuna, câştigul egoist şi indiferenţa fac o carieră strălucită în tot mai multe suflete, iar cei care îndrăznesc să li se opună fie sunt luaţi în derâdere, fie marginalizaţi în sfera criticii şi a ignorării totale.

Dar există speranţă, mereu există speranţă... sau cel puţin, eu unul, aşa aleg să cred cu precădere în clipa de faţă când mă aflu încă sub cupola unui feeling puternic de optimism. Îl datorez, în proporţie covârşitoare, lecturii unui volum pe care, recunosc, l-am

lăsat cu greu din mână. Să-i spun prietenului meu Stelian Juganu doar... Mulţumesc pentru tot!... cu siguranţă este prea puţin, mai ales că, prin decizia sa de a scoate la lumina tiparului gânduri profunde despre Vise Împlinite, el a reuşit să ne ofere mult, foarte mult din prinosul său lăuntric.

În atare situaţie, consider faptul că cel mai înţelept lucru pe care l-aş putea face acum nu este acela de a prezenta doar câteva impresii vis-à-vis de o carte, cât mai ales să spun cam ce anume am învăţat din experienţele sale şi, mai presus de toate, ce aş putea eu, la rândul meu, să dau mai departe tuturor celor pe care îi invit, cu drag, să lectureze volumul de faţă.

Mi-ar place să încep, spunând aceea că viaţa lui Stelian Juganu este, fără dar şi poate, un miracol din care răzbate tot timpul aceeaşi certitudine frumoasă de care şi noi avem mereu mare nevoie: bunul Dumnezeu, care dăruieşte viaţă în timp şi în veşnicie, este zilnic alături de noi, încă înainte să ne naştem şi, oricât de multe piedici ni s-ar ivi în cale, vom vedea cu siguranţă câte un nou şi minunat Răsărit. Întradevăr, este unic să faci aceasta, având pe cineva drag alături de tine, acel cineva care ştie să te ţină în braţe, să te mângâie, oferindu-ţi căldura şi tandreţea sa irezistibilă.

Cei mai mulţi dintre noi chiar avem parte de aşa ceva zilnic, alţii însă, din păcate, nu... Şi atunci nu poţi să nu te întrebi de fapt cum trăiesc aceşti oameni, ce îi motivează să continue, ce au ei până la urmă? Au speranţă, au un drum ce pare a fi o căutare neobosită, dar, mai presus de toate, au dorinţa arzătoare de a iubi şi de a fi iubiţi. *Oare cât de mult este indicat ca omul să se ataşeze de o persoană? Există, oare, limite?* – se întreabă Stelian Juganu în paginile cărţii sale. Îi admir sinceritatea şi francheţea pe care alţii nu au curaj să le arate în public, în faţa mulţimii, deşi, nu de puţine ori, chiar şi ei au cam tot aceleaşi frământări.

Aşadar este bine să te ataşezi de o altă persoană? Chiar trebuie să ţii cont de limite? Citindu-i povestea vieţii, îndrăznesc să cred că oameni ca el care ştiu oferi mult, deşi atunci când a trebuit şi a fost mai mare nevoie, au primit mult mai puţin decât ar fi meritat, cu toate că au avut mereu respect pentru persoana şi libertatea altora, asemenea oameni deci nu trebuie să se gândească la limite.

L-am urmat, cu atenţie, pe autor în călătoria vieţii sale, iar rândurile prin care şi-a invitat cititorii să se apropie de sufletul său m-au făcut să realizez şi aceea că, între multe alte lucruri frumoase care i

s-au întâmplat pe parcursul existenţei, cele mai de referinţă nu sunt acelea care se văd, ci tocmai cele pe care le simţi, mai ales atunci când vrei să pătrunzi mai bine cine este, de fapt, Omul care vorbeşte cu atâta elan lăuntric despre vise împlinite. Până la urmă, când anume poţi să spui că visele tale s-au împlinit? Atunci când tot ceea ce ai râvnit, zile, luni sau chiar ani de-a rândul, ţi s-a dat până la urmă?

O bună perioadă de timp cam aşa am crezut şi eu. Eram convins că secretul credinţei despre care vorbea Mântuitorul Isus Hristos că mută munţii şi face ca visele să se împlinească ţine mai ales de ceea ce îţi doreşti şi de modul în care îţi doreşti. Cu alte cuvinte, trebuie să ai vise frumoase şi să fii convins că ele vor fi cândva o minunată realitate, dacă perseverezi cu gândul la ele. Parţial adevărat...

Autorul nostru ne-a demonstrat faptul că, de la singurătatea copilăriei trăită în diferite centre de plasament şi până la căldura propriului cămin construit pe forţe proprii din truda-i zilnică, este, într-adevăr, o cale foarte lungă. Dar, în clipa în care ajungi acolo, visele frumoase trebuie să continue, deoarece adevărata împlinire vine în momentele în care tot ceea ce ai tu mai bun, binecuvântările primite, eşti dispus să le împarţi şi cu alţii pentru împlinirea lor.

Stelian Juganu face aceasta cam de când se ştie. În spatele voluntarului căruia realmente îi pasă mereu de tot ceea ce se întâmplă în jurul său, se poate simţi, întâi de toate, altruismul nobil al unui Om simplu, dar care este atât de bogat prin ceea ce are în sine însuşi şi prin care reuşeşte să ofere sens şi culoare atât în viaţa sa, dar şi a altora care îi stau alături.

Gândind la toate acestea, rămân cu convingerea fermă că, dincolo de vise împlinite, se află nelipsita provocare cu tine însuţi/însăţi de a fi mai bun decât eşti, mai uman şi mai apropiat de cei care îşi caută sensul şi împlinirea în această viaţă. Unii ar spune că este vocaţia deschizătorului de drumuri în acea parte mai puţin explorată din lumea fascinantă a sufletului. Eu aleg să cred că, întâi de toate, este vorba despre umanitate şi multă nobleţe, singurele în măsură să ofere farmec şi miracol vieţii trăite în adevăratul sens al cuvântului. Sau cel puţin pe acestea le-am învăţat eu de la Omul Stelian Juganu...

Dr. Varga Attila
Academia Română,
Senior al Oraşului Cluj

Capitolul I.

Copilăria

Am stat mult timp să mă gândesc cum să-mi încep povestea. Încă nu am găsit niciun început, aşa că ascult muzică în ideea că muzica îmi va fi muză în continuare, aşa cum mi-a fost şi până acum, în tot ceea ce am realizat.

De cele mai multe ori, când eram rugat să vorbesc despre mine, nu ştiam cu ce să încep, pentru că nu doream să vorbesc doar de dragul de a vorbi, ci să fiu doar cât se poate de direct şi cam atât. Am să încep prin a vă spune că viaţa mea nu a fost deloc uşoară şi că, pe tot parcursul ei, am avut parte de multe provocări, pe care le-am acceptat ca atare.

Povestea mea începea în anul 1983, acum 28 de ani, când *mama* a rămas însărcinată cu cel de-al patrulea copil. Era vorba despre mine. Până aici nimic deosebit. Ce se întâmplă atunci când mama unui copil decide să-i întrerupă viaţa? Ce o determină pe

Postfață

Cartea *Vise împlinite* dezvăluie un proces de dezvoltare personală unic. Pentru autor, ea face parte dintr-un proiect de negociere a relației cu trecutul personal. Pentru cititori, ea este o provocare la a cunoaşte modul în care instituţiile şi oamenii lor pot fi opresive. Cartea confirmă că pentru a merge înainte, trebuie să înţelegem bine cine suntem – şi ca persoane, şi ca societate. În ciuda eforturilor făcute în cei 27 de ani de după comunism, aşa cum arată cartea, rezistenţa la schimbare a sistemului de protecţie a copilului rămâne mare. Este bine ca experienţe precum cele trăite de Stelian – în copilărie şi mai recent – să fie articulate, făcute cunoscute şi asumate de noi ca societate.

Experienţele prezentate au meritul de a arăta că instituţiile sunt făcute din oameni. În calitate de cititori asistăm la un traseu de viaţă marcat de transferuri frecvente dintr-un centru de îngrijire a copiilor

în altul. Toate sunt instituţii totale – după definiţia lui E. Goffman – în sensul în care cuprind un mare număr de copii, rup relaţia acestora cu comunitatea din jur şi au un sistem închis de administrare şi gestionare a ritmurilor de viaţă. În fiecare astfel de instuituţie, apare, totuşi, câte o persoană care e diferită, specială de ceilalţi angajaţi. Cartea ne arată cum un gest mărunt poate să capete semnificaţii personale copleşitoare.

Cartea vine într-o perioadă în care sunt promovate foarte multe exemple de reuşită ale persoanelor dezavantajate care devin 'o inspiraţie' pentru ceilalţi. E, într-adevăr, important ca reuşita lor să fie respectată, celebrată: pentru a valida o luptă şi a arăta altor persoane în situaţii similare, că schimbarea e posibilă. Dar e cel puţin la fel de important ca barierele întâmpinate să fie făcute cunoscute. Pentru că sunt multe moduri în care societatea continuă să pună, sistematic, bariere unora dintre membrii săi, simultan cu promovarea unor situaţii izolate de reuşită. Meritul cărţii scrise de Stelian e acela de a aduce nu o 'poveste care să inspire', ci o lectură incomodă despre dificultăţile structurale pe care încearcă să le depăşească tinerii proveniţi din sistemul de protecţia copilului. Faptul că Stelian a

reuşit cere o întrebare cu privire la alte trasee de viaţă pentru care şansele nu au fost la fel de favorabile. Pe Stelian l-au ajutat foarte multe persoane din străinatate. Cred că lectura unei cărţi ca aceasta poate face să fim mai empatici ca societate şi ca persoane. Probabil am ajuns la un nivel de maturitate care să ne facă mai receptivi la nevoile celorlalţi.

Stelian este o persoană care şi-a interiorizat valori stabile şi a demonstrat perseverenţa în depăşirea unor situaţii personale extrem de dificile. Cartea e o lectură utilă pentru studenţii din domeniul social (asistenţă socială, sociologie, studii administraitive şi politice). Ea poate să motiveze prin reziliența şi gândirea strategică pe care le-a demonstrat Stelian în condiţii foarte dificile. Pentru cei care se pregătesc pentru a lucra cu şi pentru persoane dezavatajate, este un îndemn la a învăţa din greşelile din trecut şi un apel la umanitate.

Conf. univ. Maria-Carmen Pantea

ISBN: 978-606-37-0260-0